

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **K. H.**
bytem X
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2017, č. j. 139871/2015/KUSK-DOP/ZAM, sp. zn. SZ_139871/2015/KUSK/2,

takto:

- I. V řízení se pokračuje.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2017, č. j. 139871/2015/KUSK-DOP/ZAM, sp. zn. SZ_139871/2015/KUSK/2, a rozhodnutí Magistrátu města Kladna ze dne 31. 8. 2015, č. j. DP/1371/15/2-SD-Šmo, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalobci se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou prostým e-

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

mailem dne 14. 11. 2017 (a doplněnou o elektronický podpis následujícího dne), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný změnil rozhodnutí Magistrátu města Kladna, odboru správního, oddělení přestupkového řízení, ze dne 31. 8. 2015, č. j. DP/1371/15/2-SD-Šmo (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), v části výroku označující právní předpis, podle kterého byla stanovena výše náhrady nákladů řízení, a ve zbývajících částech jej potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a současně s ní povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce předně namítal, že je toho názoru, že jeho odpovědnost za uvedený správní delikt zanikla, a to ještě před vydáním napadeného rozhodnutí. Domnívá se tak z důvodu nabytí účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a to dne 1. 7. 2017. Žalobce odkazuje na jeho § 112 odst. 1 s tím, že pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost pachatele došlo přede dnem nabytí účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky, posoudí se podle něj jen tehdy, je-li to pro pachatele příznivější. V tomto smyslu žalobce odkázal na § 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, podle kterého promlčecí doba činí 1 rok. Nová úprava promlčecí doby je tak dle žalobce pro něj příznivější než původní pravidlo uvedené v § 125e odst. 3 a 5 zákona o silničním provozu. Ustanovení § 112 odst. 2 zákon o odpovědnosti za přestupky se dle názoru žalobce neuplatní, neboť je ve zjevném rozporu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Žalovaný pak dle názoru žalobce pochybil rovněž v tom, že se nezabýval tím, zda je novější právní úprava pro žalobce příznivější či nikoli, stejně tak jako není zřejmé, podle jakého znění právních předpisů bylo rozhodováno.
3. S ohledem na skutečnost, že jeden ze žalobních bodů zpochybňuje ústavnost ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, argumentací, s níž se soud ztotožnil, bylo usnesením ze dne 13. 2. 2020, č. j. 48 A 144/2017-52, řízení o této žalobě přerušeno, jelikož soud podal návrh Ústavnímu soudu na zrušení věty první § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Protože Ústavní soud nálezem ze dne 16. 6. 2020, Pl. ÚS 4/20, návrhu soudu vyhověl, odpadly důvody, pro něž bylo řízení přerušeno. Proto soud prvním výrokiem vyslovil, že se v řízení pokračuje.
4. Žalovaný ve vyjádření shrnul průběh správního řízení a následně zdůraznil, že odpovědnost za přestupek provozovatele vozidla je objektivní, nevyžadující zavinění, a že dosavadní řízení se s ohledem na ustanovení § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky dokončí podle dosavadních zákonů. K námitce související s údajným zánikem odpovědnosti za správní delikt žalovaný zejména zdůraznil význam ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, dle kterého odpovědnost za přestupek a jiný správní delikt nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt stanovená dosavadními zákony, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky. V návaznosti na § 125e odst. 3 a 5 zákona o silničním provozu ve znění k datu spáchání správního deliktu žalovaný uvedl, že odpovědnost za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Správní orgán tak řízení o správním deliktu zahájil včas. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

5. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 15. 4. 2015 oznámila Městská policie Kladno správnímu orgánu I. stupně podezření ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit neznámý pachatel tím, že dne 31. 3. 2015 v 8:35 hod. v Kladně v ulici Finská stálo vozidlo tov. zn. K., barvy s., X, částečně na chodníku, čímž došlo k porušení ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu. K oznámení byla přiložena kopie výzvy pro nepřítomného pachatele, ke které se však řidič vozidla do 8 dnů nedostavil. Provozovatelem předmětného vozidla byl dle centrálního registru vozidel žalobce. Současně byly k oznámení předloženy dvě fotografie výše specifikovaného vozidla stojícího dne 31. 3. 2015 částečně na chodníku.
6. Výzvou ze dne 16. 4. 2015 správní orgán I. stupně vyzval žalobce k uhrazení určené částky 300 Kč podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu s odůvodněním, že žalobce je provozovatelem vozidla a podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je povinen zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené zákonem. Dále ve výzvě poukázal skutečnosti oznámené Městskou policií Kladno a závěrem žalobce poučil o jeho právu místo zaplacení určené částky označit osobu, která provozované vozidlo skutečně řídila, a rovněž o tom, že neuhradí-li žalobce určenou částku nebo nevyužije-li práva sdělit totožnost řidiče, bude vedeno správní řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Vzhledem k tomu, že se správnímu orgánu I. stupně nepodařilo do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, rozhodl dne 25. 6. 2015 o odložení věci podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „přestupkový zákon“).
7. Správní orgán I. stupně posléze vydal dne 29. 6. 2015 příkaz, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč za skutek spočívající v tom, že jako provozovatel vozidla v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu dne 31. 3. 2015 v 8:35 hod. nezajistil, aby při užití motorového vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, čímž naplnil skutkovou podstatu správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Proti příkazu podal žalobce neodůvodněný odpor, pouze požádal o sdělení jmen všech oprávněných úředních osob ve věci za účelem případného vznesení námítky podjatosti.
8. Přípisem ze dne 7. 8. 2015 správní orgán I. stupně poučil žalobce v zastoupení F. C., s.r.o., o možnosti seznámit se dne 27. 8. 2015 s podklady pro rozhodnutí ve věci, jakož se i k těmto podkladům vyjádřit. Podáním ze dne 25. 8. 2015 se žalobce vyjádřil s tím, že dne 31. 3. 2015 užíval předmětné vozidlo pan J. F., jehož osobní údaje žalobce současně sdělil. Dále uvedl, že pan F. jel vyzvednout svou příbuznou bydlící v ulici Finská v Kladně, u níž se objevily zdravotní problémy spojené s vysokým krevním tlakem. Příbuzná následně musela být převezena do nemocnice. Pan F. zastavil s vozidlem co nejbližší vchodovým dveřím a aby nepřekážel účastníkům silničního provozu, zaparkoval vozidlo částečně na chodník. Pan F. jednal ve stavu nouze, může správnímu orgánu předložit, coby svědek, lékařskou zprávu své příbuzné.
9. Dne 31. 8. 2015 byl vydaným prvostupňovým rozhodnutím žalobce *„uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., kterého se dopustil porušením ustanovení § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., neboť jako provozovatel vozidla K., RZ X, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci dne 31. 3. 2015 v 8:35 v Kladně, ulici Finská, byly dodržovány povinnosti řidiče*

a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem“. Za uvedený správní delikt byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Zároveň mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí zrekapituloval průběh řízení, svá skutková zjištění a mimo jiné též uvedl, že žalobce měl informace o konkrétním řidiči sdělit ve lhůtě určené podle § 125h odst. 3 zákona o silničním provozu tak, jak bylo uvedeno ve výzvě k uhrazení určené částky, tedy do 15 dnů od doručení výzvy. Sankce byla uložena na spodní hranici zákonné sazby, neboť nedošlo k žádné škodě ani ohrožení ostatních účastníků provozu na pozemních komunikacích.

10. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce neodůvodněné odvolání a zároveň mimo jiné požádal o poskytnutí kopií podstatných částí spisu, stanovení přiměřené lhůty k doplnění odvolání a sdělení jmen osob podílejících se na rozhodování o odvolání. Správní orgán I. stupně poskytl žalobci lhůtu k doplnění odvolání a poučil jej o možnosti vyzvednutí kopií spisového materiálu a o dalším procesním postupu. Žalobce však odvolání nedoplnil a možnosti vyzvednutí kopií spisu nevyužil. Správní orgán I. stupně proto předložil spis s odvoláním žalovanému.
11. Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 5. 9. 2017 (odeslaným zástupci žalobce dne 14. 9. 2017, navzdory zjevně nesprávnému údaji uvedenému na rozhodnutí: „*vypraveno dne 15. 9. 2017*“; tento rozpor však nehraje pro následující odůvodnění rozsudku zásadní roli) změnil prvostupňové rozhodnutí v části jeho výroku týkající se náhrady nákladů řízení, pokud jde o právní předpis, podle kterého byla její výše stanovena (nesprávný odkaz na § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, nahradil odkazem na § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení), a ve zbývajících částech jej potvrdil. V odůvodnění žalovaný shrnul skutkový stav a dosavadní průběh řízení a uzavřel, že má za spolehlivě prokázané, že se žalobce protiprávního jednání dopustil. Žalovaný uvedl, že se plně ztotožňuje se závěry správního orgánu I. stupně, jehož rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Žalovaný přezkoumal i předchozí řízení a neshledal žádné vady, které by zakládaly nesprávnost či nezákonnost postupu správního orgánu I. stupně. V této souvislosti poukázal na to, že žalobce nebyl nijak krácen na svých právech. Ke změně výrokové části, kterou žalovaný učinil, uvedl, že nemá vliv na meritum věci a ani na výši uložené povinnosti k náhradě nákladů řízení.
12. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 14. 9. 2017, lhůta pro podání žaloby dle § 72 odst. 1 s. ř. s. činí 2 měsíce od doručení rozhodnutí žalobci, poslední den pro podání žaloby bylo tudíž úterý 14. 11. 2017, přičemž žaloba byla odeslána a dodána do datové schránky soudu právě v poslední den lhůty), po vyčerpání opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.
13. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť byly zjištěny důvody pro postup dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

14. Soud musel dát žalobkyni za pravdu, pokud jde o žalobní bod týkající se otázky zániku odpovědnosti žalobce za spáchaný správní delikt. Ústavní soud svým nálezením ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, zrušil pro rozpor s ústavním pořádkem ustanovení § 112 odst. 2 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky („*Ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí.*“) s tím, že zabýval zejména výkladem pojmu „*trestnost*“ a po rozboru uvedené problematiky dospěl k závěru, že jak úprava promlčení trestní odpovědnosti, tak promlčení odpovědnosti za přestupek, jsou součástí vymezení trestnosti ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Současně Ústavní soud zmínil, že smyslem uvedeného ustanovení je chránit obviněného před tím, aby na něj dopadlo zpřísnění právní úpravy trestnosti a ukládání trestu v době po spáchání činu. Současně však Ústavní soud poukázal i na větu druhou ustanovení čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, která obviněnému naopak zaručuje, že bude těžit i z budoucího zmírnění úpravy trestnosti činu. Článek 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod tak dle Ústavního soudu nejen, že upravuje zákaz retroaktivity v neprospěch pachatele, ale současně i příkaz retroaktivního působení pozdějšího zákona, je-li pro pachatele příznivější. Mimo jiné i v reakci na uvedený náleze Ústavního soudu dospěl zdejší soud k závěru, že klíčové (zbývající) ustanovení § 112 odst. 2 (původní věty druhé) zákona o odpovědnosti za přestupky („*Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*“) je v rozporu s ústavním pořádkem. Z tohoto důvodu přerušil předmětné řízení usnesením ze dne 13. 2. 2020, č. j. 48 A 144/2017-52, a podal k Ústavnímu soudu návrh na zrušení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Ústavní soud o tomto návrhu rozhodl nálezením ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20, tak, že setrval na svých dříve vyslovených závěrech (náleze Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19) a rovněž tuto část původního ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky pro rozpor s ústavním pořádkem, konkrétně ustanovením čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, zrušil.
15. Dle ustanovení § 29 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky zaniká odpovědnost pachatele za přestupek mimo jiné uplynutím promlčecí doby, která činí v případě předmětného správního deliktu (přestupku) 1 rok [viz § 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky], neboť horní hranice sazby pokuty dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu nesměla a ani dnes nesmí přesáhnout částku 10 000 Kč. Dle § 31 odst. 1 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky „**[p]romlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán.**“
16. Podle § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky pak platí, že **promlčecí doba se přerušuje** oznámením o zahájení řízení o přestupku, **vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným** či vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání s tím, že **přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová**, přičemž podle § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky, byla-li promlčecí doba přerušena, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání.
17. I přes předchozí přerušování roční promlčecí doby v uvedené věci (vydáním prvostupňového rozhodnutí dne 31. 8. 2015) z právní úpravy v zákoně o odpovědnosti za přestupky

vyplývá, že v dané věci marně uplynula následná nově běžící roční promlčecí doba, neboť žalovaný vydal napadené rozhodnutí až po více než dvou letech (rozhodnutí datované dnem 5. 9. 2017 bylo odesláno zástupci žalobce dne 14. 9. 2017). Odpovědnost za předmětný správní delikt tak ve světle nové právní úpravy zanikla ještě před vydáním napadeného rozhodnutí, a nemohla již po dobu jeho doručování znovu začít běžet. Z výše uvedeného tak nepochybně vyplývá, že v předmětném případě je nová právní úprava jednoznačně pro žalobce příznivější.

18. S ohledem na skutečnost, že pravidlo ukládající aplikaci dřívější právní úpravy, pokud jde o zánik odpovědnosti pachatele za přešůpek (správní delikt), Ústavní soud zrušil v souladu s návrhem soudu jako neústavní a s přihlédnutím k tomu, že nová právní úprava je v tomto ohledu pro žalobce příznivější, je tudíž namístě konstatovat, že odpovědnost žalobce za předmětný správní delikt zanikla před vydáním napadeného rozhodnutí. K dřívější právní úpravě (§ 125e odst. 3 a 5 zákona o silničním provozu) s ohledem na její nevýhodnost bez porušení ústavních práv žalobce přihlíženo být nemohlo. Toto zjištění tak zcela jednoznačně vylučuje jakoukoliv možnost pokračování v daném přestupkovém řízení, resp. uznání žalobce vinným ze spáchání předmětného správního deliktu, neboť k této skutečnosti je soud i správní orgán povinen přihlédnout *ex officio*.
19. S ohledem na důvodnost již tohoto žalobního bodu se soud dále nezabýval důvodností ostatní žalobní argumentace, neboť s ohledem na prekluzi přestupkové odpovědnosti by tyto otázky již nemohly mít na výsledek řízení žádný vliv. Soud tedy dospěl k závěru, že podaná žaloba je důvodná, a proto mu nezbylo než napadené rozhodnutí žalovaného jako nezákonné postupem podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Protože zjištěná vada stejnou měrou dopadá i na prvostupňové rozhodnutí, soud zrušil postupem podle § 78 odst. 3 s. ř. s. i toto rozhodnutí. Vzhledem k zániku odpovědnosti žalobce za předmětný správní delikt správní orgán I. stupně v navazujícím řízení toliko postupem dle § 86 odst. 1 písm. h) zákona o odpovědnosti za přestupky správní řízení zastaví. Za přiměřeného použití § 78 odst. 5 s. ř. s. jsou správní orgány vázány právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.
20. Závěrem soud považuje za vhodné poznamenat, že jak je patrné z průběhu řízení před správními orgány, žalobce (resp. její zmocněnec, za jehož výběr je však žalobce odpovědný) nejprve prodlužoval řízení posíláním nepotvrzených podání, následně byl ve správním řízení téměř zcela pasivní, odvolání podal fakticky pouze blanketní, načež se v řízení před soudem svou dosavadní procesní pasivitou snaží nahradit podáním detailní a obsáhlé žaloby založené převážně na důvodech, které zcela zjevně mohl namítat již v řízení před správními orgány. Dle soudu takový postup vykazuje znaky sofistikované procesní obstrukce, jejímž účelem má být dosažení zániku přestupkové odpovědnosti, a to v důsledku znemožnění nápravy dílčích vad správního rozhodnutí v odvolacím řízení a následného uplynutí prekluzivní lhůty pro projednání přestupku poté, co tyto dílčí následky musí řešit teprve soud takto vmanipulovaný do pozice odvolacího orgánu zrušením rozhodnutí a jeho vrácením k dalšímu řízení. Lze poukázat na obsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která dokládá rozsáhlou paletu obstrukčního jednání téhož zmocněnce či dalších osob spjatých se společností F. C., s.r.o. (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, či ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017-30). Na výše uvedeném dle soudu ničeho nemění ani skutečnost, že žalobce se svou žalobou v konečném důsledku uspěl po zrušení rozhodujícího přechodného ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky Ústavním

soudem.

21. O náhradě nákladů řízení bylo proto rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 7 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jeho postup v řízení, resp. shora popsáný postup ze strany jeho zmocněnce, za jehož výběr je však žalobce odpovědný, je nutno hodnotit jako obstrukční, tedy vedený nikoliv s úmyslem a cílem aktivně chránit a hájit práva žalobce v rámci správního řízení, ale pouze toto řízení protahovat a přenášet nápravu případných vad až do soudního řízení. Procesní strategii zmocněnce žalobce a její zneužívající povahu proto soud (v souladu se svou ustálenou judikaturou, která je zástupci žalobce jako zástupci jiných žalobců či jako tehdejšímu substitutovi nepochybně známa z mnohých řízení před tímto soudem, např. sp. zn. 46 A 89/2017, 48 A 119/2017, 48 A 152/2017, 48 A 155/2017 a dalších) hodnotí jako okolnost zvláštního zřetele hodnou, která odůvodňuje nepřiznání náhrady nákladů řízení, třebaže byl v meritu žalobce úspěšný.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. července 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu